

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 stycznia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił przyznania B. M. prawa do renty socjalnej.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z 27 czerwca 2004 roku o rencie socjalnej (Dz.U. z 2013 roku, poz.982 ze zm.) oraz ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017 roku, zpo1383 ze zm.).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 3 stycznia 2018 roku stwierdziła, że B. M. nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła B. M.. Decyzję zaskarżyła w całości.

Zdaniem ubezpieczonej orzeczenia lekarza orzecznika ZUS jak i komisji lekarskiej ZUS są błędne, bowiem jej stan zdrowia kwalifikuje ją do uznania za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Wobec tak sformułowanych zarzutów wniosła o zmianę decyzji i przyznanie prawa do renty socjalnej.

W uzasadnieniu odwołania podała, iż z opinii biegłego neuropsychologa wynika, że ujawnia objawy schizofrenii paranoidalnej, co powoduje że jest całkowicie niezdolna do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona B. M. urodziła się (...). Ma wykształcenie podstawowe, ukończyła I klasę liceum ogólnokształcącego.

Ubezpieczona pracuje jako sprzątaczką.

(okoliczności bezsporne)

Decyzją z 19 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał ubezpieczonej prawo do renty socjalnej do 31 lipca 2014 roku.

Kolejną decyzją z 28 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał ubezpieczonej prawo do renty socjalnej do 31 sierpnia 2016 roku.

(decyzje – k.247, k.264 akt ZUS)

W dniu 2 sierpnia 2016 roku ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej.

(wniosek – k.296 akt ZUS)

Ubezpieczona była wówczas zatrudniona jako pracownik serwisu sprzątającego.

(wywiad zawodowy – k.296 akt ZUS)

Orzeczeniem z 31 sierpnia 2016 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 30 września 2016 roku również stwierdziła, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

(orzeczenia – k.299, k.301 akt ZUS)

Decyzją z 5 października 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej.

(decyzja – k.305 akt ZUS)

Ubezpieczona złożyła odwołanie od powyższej decyzji. Postępowanie w sprawie toczyło się przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt VIII U 2641/16.

Postanowieniem z 27 września 2017 rok Sąd uchylił zaskarżoną decyzję, przekazał sprawę do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł. i umorzył postępowanie w sprawie.

(postanowienie – k.46 akt VIII U 2641/16)

W ponownym badaniu ubezpieczonej w dniu 28 listopada 2017 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 3 stycznia 2018 roku również stwierdziła, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

(orzeczenia – akta ZUS)

Ubezpieczona po raz pierwszy była hospitalizowana w Klinice (...) w Ł. w piętnastym roku życia. Obecnie u ubezpieczonej rozpoznano schizofrenię w okresie względnej remisji objawów.

U ubezpieczonej nie występują objawy psychozy, ostre objawy psychotyczne.

Ubezpieczona przyjmuje duże dawki O..

Ubezpieczona prawidłowo funkcjonuje w środowisku domowym.

W badaniu psychologicznym zostały ujawnione pewne trudności w funkcjonowaniu w różnych sferach życia.

(opinia biegłego psychologa – k.27, opinia biegłego psychiatry – k.18-20)

Ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

(opinia biegłego psychiatry – k.18-20)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z ww. dokumentów, których strony nie kwestionowały.

Ubezpieczona nie zgodziła się z orzeczeniem lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, iż nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Celem weryfikacji stanowiska ubezpieczonej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych psychologa i psychiatry.

Złożone w sprawie przez biegłych psychologa i psychiatrę opinie są jasne, nie zawierają braków, zostały sporządzone w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio badanie ubezpieczonej. Wynikające z opinii wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Sąd uznał wartość dowodową złożonych przez biegłych opinii. Biegli zapoznali się szczegółowo z całą przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu chorób i leczenia ubezpieczonej i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego wydali opinie, które są wewnętrznie spójne, logiczne i kompletne. Opinie w sposób jednoznaczny

i przejrzysty obrazują stan zdrowia odwołującej i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej kategorię rozstrzygają kwestię wpływu stwierdzonych u ubezpieczonej schorzeń na zdolność do pracy.

W toku postępowania ubezpieczona nie kwestionowała złożonych w sprawie opinii, nie składała wniosków dowodowych.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że potrzeba powołania innego (kolejnego) biegłego (biegłych) powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej (złożonych) opinii. Jeżeli więc opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka jest niepełna dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia w sprawie kolejnej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2009 roku, II CSK 642/08, postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2012 roku, I UK 113/12).

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, nie mogą więc tutaj mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności

art.217§1 k. p. c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych opinii biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25 czerwca 2009 roku V Ca 139/09, postanowienie Sądu Najwyższego z 19 sierpnia 2009 roku, III CSK 7/09, wyrok Sądu Najwyższego z 16 września 2009 roku, I PK 79/09, wyrok Sądu Najwyższego z 30 maja 2007 roku, IV CSK 41/07).

Kierując się zatem wyżej przytoczonymi rozważaniami Sąd Okręgowy uznał, że wszystkie istotne w sprawie okoliczności zostały wyjaśnione na podstawie przeprowadzonych dowodów z opinii psychologa i psychiatry.

Dodatkowo należy wskazać, iż podstawowym dowodem w sprawach o rentę jest dowód z opinii biegłego. W takim wypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (wyroki Sądu Najwyższego z 27 listopada 1974 roku, II CR 748/74; z 18 września 2014 roku, I UK 22/14; z 24 czerwca 2015 roku, I UK 345/14).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Na wstępie rozważań należy wskazać, iż zakres rozpoznania i orzeczenia w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest przedmiotem zaskarżonej decyzji organu rentowego. Odwoławczy charakter postępowania przejawia się przede wszystkim w tym, że jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem – w aspekcie materialnym i formalnym decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek lub z urzędu. Jest to postępowanie kontrolne, co oznacza, że badanie legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania decyzji.

Zgodnie z treścią art.4 ust.1 i 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 982 z późn. zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej,

przy czym osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała albo renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Stosownie do treści art.5 ww. ustawy ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu (...), na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017 roku, poz.1383 z późn. zm.).

W myśl art.12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art.13 ust.1).

Stosownie do art.14 ust.1 i 2a ww. ustawy o emeryturach i rentach oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia m. in. daty powstania niezdolności do pracy, trwałości niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje lekarz orzecznik ZUS, od którego orzeczenia osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

W niniejszym postępowaniu istota sporu sprowadziła się do rozstrzygnięcia czy ubezpieczona B. M. jest całkowicie niezdolna do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w okresach o których mowa w art.4 ust.1 i 2 ww. ustawy o rencie socjalnej.

Zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy potwierdził, że ubezpieczona nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Ubezpieczona cierpi na schizofrenię. W dacie wydania zaskarżonej decyzji jak i w dacie badania przez biegłego stan zdrowia ubezpieczonej nie uzasadniał stwierdzenia, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy. Ubezpieczona nie miała objawów psychozy, prawidłowo funkcjonowała w środowisku domowym, przyjmowała leki. Ubezpieczona na rozprawie w dniu 9 lipca 2018 roku podała, iż pracuje jako sprzątaczką

Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, iż obecnie stan zdrowia ubezpieczonej uniemożliwia jej wykonywanie jakiejkolwiek pracy fizycznej.

Okoliczność, iż ubezpieczona była całkowicie niezdolna do pracy do dnia 30 sierpnia 2016 roku nie przesądza o dalszej całkowitej niezdolności do pracy, ponieważ stan zdrowia nie jest stały, może z czasem ulegać poprawie w konsekwencji odpowiedniego leczenia, zabiegów, czy rehabilitacji. W przypadku jego poprawy uniemożliwia dalsze uznanie istnienia całkowitej niezdolności do pracy w rozumieniu art.12 ust.2 ww. ustawy.

Podstawą rozpoznania w niniejszej sprawie nie mogła być również opinia biegłego psychiatry K. K., złożona w sprawie VIII U 2641/16. Z treści tej opinii wynika, iż ubezpieczona w dacie badania (5 kwietnia 2017 roku) była całkowicie niezdolna do pracy z powodu schizofrenii paranoidalnej. Jednakże Sąd rozpoznając odwołanie ubezpieczonej bierze pod uwagę stan z daty wydania decyzji (5 stycznia 2018 roku), bowiem jak wyżej wskazano rozstrzygnięcie o prawidłowości wydanej decyzji jest możliwe przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania decyzji. W tej dacie, jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego ubezpieczona nie była całkowicie niezdolna do pracy.

W przypadku ponownego pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczona może złożyć nowy wniosek o rentę socjalną.

Reasumując, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczona nie spełnia wszystkich warunków do przyznania prawa do renty socjalnej określone w art.4 ust.1 ww. ustawy gdyż nie jest całkowicie niezdolna do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które to naruszenie nastąpiło w dzieciństwie.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonej z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

24 lipca 2018 roku